

Det räcker inte längre att vara eldsjäl...

Den stora utmaningen för en ledare är inte att finna förstaklassiga medarbetare. Det är att få vanliga medarbetare att prestera förstaklassiga resultat. Så här kunde man uttrycka problematiken inom alla organisationer och i synnerhet inom idrotten.

På senare tid har stora klubbar och idrottsledare råkat ut i blåsväder. Sannolikt är det så att denna trend bara är början på vad som följer när lagen kräver anpassningar från både affärsorienterade elitidrottsföreningar men även för ideella idrottsföreningar.

Dagens idrottsrörelse är pressad av bristen på ledare, resurser samt ökade krav från omvärlden genom att redovisa sin verksamhet såsom i ett affärsföretag. Jag har förståelse när dessa regler görs för stora elitidrottsföreningar med flera miljoner i omsättning och vinst samt lönelistor som skulle göra även välbetalda svenskar stumma. Steget från denna nivå till en liten ideell idrottsförening är däremot jättestort.

Som ordförande i en liten förening har jag samma krav och ansvar från lagen som min kollega i en elitförening som drivs som en affärsrörelse.

Jag är anhängare av god kontroll, vars syfte är att skapa ordning och reda i varje verksamhet. Jag efterlyser en ”mjukare variant” av den stora byråkratiska kontrollapparaten som finns

idag för små idrottsföreningar med små resurser.

Den ökade modelstyrningen, motsvarande en affärsmässig verksamhet, av ideellt drivna idrottsföreningar kan leda till att dagens stora ledarbrist blir än större.

De flesta misstag som upptäckts, i sammanband med vanliga idrottsföreningars genomgångar av deras räkenskaper, beror oftast på brist av specialiserad kunskap, tid hos de ideellt engagerade ledarna och brist på pengar att anlita kvalificerade revisorer.

De ideella idrottsföreningarna är en stor samhällstillgång. De skapar samhörighet, meningsfulla fritidssysselsättningar för medlemmarna, länkar invandrare till det svenska samhället, bidrar till jämställdhet etcetera. En ung människa som hamnar i brottslighetens bana belastar samhället i återanpassningskostnader motsvarande en liten idrottsförenings årsbudget.

Staten och kommunen bidrar idag till vår verksamhet men mycket mer behövs för att behålla nivån och utveckla den frivilliga insatsen i dessa föreningar. Alternativet vore olyckligt för samhället och den svenska idrottsrörelsen.

Sotiris Delis
Ordf. i IK Cyrus